

βασμούρα ή, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασμός* καὶ τῆς καταλ. -οῦρα.
Βασμονή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἔχου βασμούρα 'ς τ' ἀφτιά μ'
Ἀδριανούπ.

βάστα ή, (Ἐπετ. Παρνασσ. 5,164).
Ἡ προστ. τοῦ ρ. *βαστώ*.
Ἵπομονή: Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώκῃ ἀπομονή, ὁ Θεὸς νὰ
μᾶς δώκῃ βάστα.

βασταγάκι τό, Κρήτ. *βασταχάκι* Σύμ. *βασταγά-*
τσι Εὐβ. (Ἀνδρων.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.

1) Λεπτὸν σχοινίον Κρήτ. β) Κορδώνι τῶν ὑποδη-
μάτων Κρήτ.: Πλέκω *βασταγάκια*. 2) Ὁ μίσχος τῶν
καρπῶν ἢ τῶν φύλλων Εὐβ. (Ἀνδρων.) Σύμ.

βασταγάνι τό, Σέριφ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.
Δεσμὸς τῆς κήλης, κηλοδέτης. Συνών. ἀναβαστα-
γίδα, ἀνάδεμα (I) 6, *βασταγούρι* 2, *δέμα*.

βασταγάρα ή, Ἡπ. Μακεδ. (Γκιουβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρι* κατὰ τύπ. μεγεθ.
1) Ὑψηλότερα Μακεδ. (Γκιουβ.) 2) Φορεῖον ἀπὸ
σανίδια διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρουν λίθους, χῶμα κττ.
Ἡπ. Συνών. *βασταγαρεῖ* 1.

βασταγαρεῖ ή, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Μέτρ. Σουφλ.)
Ἵμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Τένεδ. κ.ά. *βαστακα-*
ρεῖ Ἡπ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρις*.

1) *Βασταγάρα* 2, ὁ ἰδ., Ἡπ. 2) Τὸ ξύλον τὸ ὁ-
ποῖον στηρίζουν δύο ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ὤμων των καὶ
ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρθοῦν τὸν στατήρα, ὅταν ζυγίζουν
Θράκ. (Σουφλ.) 3) Ράβδος διχαλωτὴ εἰς τὸ ἕτερον
ἄκρον ὑποβαστάζουσα τὸ ἐν μέρος τοῦ φορτίου εἰς τὴν
μίαν πλευρὰν τοῦ σάγματος τοῦ ζώου μέχρι τῆς φορτώ-
σεως καὶ τοῦ ἄλλου Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Συνών.
βασταγὸ 2, *βασταχτήρα*, *φορτωτήρα*. 4) Ἀλυσ-
σις ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πλέγμα ἐκ τοῦ ὁποίου κρέματα
κανδήλα εἰκόνο; Θράκ. (Αἰν.) Ἵμβρ. Τένεδ. κ.ά. Συνών.
βαστάγι 1, *βασταγίδα*, *βασταγός*, *βαστάδιν*, *καν-*
τηλοβάσταγο. 5) Ἐπίδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου ἀναρτᾶ-
ται περὶ τὸν λαιμὸν ἢ πᾶσχουσα χεὶρ Θράκ. (Μάδυτ.)
Συνών. *βασταγάρι*. 6) Σάκκος Θράκ. (Μέτρ.)

βασταγάρι τό, Θράκ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -άρι (I).
Βασταγαρεῖ 5, ὁ ἰδ.: Ἐχει τὸ χεῖρι του 'ς τὰ *βαστα-*
γάρια.

βασταγάρις ὁ, ἀμάρτ. *βασταγάρ'ς* Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν.)
Τὸ μεσν. οὐσ. *βασταγάρις*.
Ὁ μετακομίζων βάρη, ἀχθοφόρος. Συνών. *βαστά-*
ζω, *χαμάλης*.

βάσταγας ὁ, Χίος ἀβάσταγας Ἡπ. *βάσταχας* Θεσσ.
(Καλαμπάκ.) ἀβάσταγον τό, Λέσβ.
Ἐκ τοῦ ρ. *βαστάζω*, δι' ὁ ἰδ. *βαστώ*.

1) Ἀντηρίς, πρόχωμα κατωφεροῦς ἀγροῦ συγκρατοῦν
τὸ χῶμα Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Χίος. Συνών. ἀντι-
βασταγός, *βασταγός*, *βασταδιά*, *πεζούλλα*. 2)
Αὐλαξ χωρίζουσα ἀγροὺς Χίος. Συνών. ἀναβολή 2 γ.

3) Ἀκρον ἀγροῦ μὴ δυνάμενον νὰ ὀργωθῇ διὰ τοῦ
ἀρότρου ἔνεκα τῆς δυσχωρίας, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης
Λέσβ. Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα, ἀναβολή 2.

βασταγεράδα ή, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βασταγερός* καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).
Ἀντοχή, στερεότης πράγματός τινος.

βασταγερός ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)
βασταερός Θήρ. Κάμπ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. Σύμ. κ.ά. *βα-*
σταῖρος Β.Εὐβ. Θεσσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) *βασταερός* Σκῦρ. κ.ά. *βαστερός* Καππ. (Σι-
νασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἀντέχων εἰς τὴν χρῆσιν, ὁ μὴ τα-
χέως φθειρόμενος, στερεὸς σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.)
Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): *Βασταγερὴ* κλωστή-σανίδα κττ. *Βα-*
σταγερὸ παννί-ροῦχο-σκοινί κττ. *Βασταγερά* παπούτσι.
Συνών. *γίερός*, *στερεός*. β) Σκληρὸς Θεσσ. Στερ-
ελλ. (Αἰτωλ.): *Σύλον* *βασταῖρό*. γ) Συμπαγὴς Σύμ.
Ζ-ζουμάριν *βασταερός*. 2) Ὁ ἔχων ἰσχὺν σωματικὴν, ρω-
μαλέος σύνηθ.: *Βασταγερός* ἀργάτης. *Βασταγερὸ* ἄλογο-μον-
λάρι κττ. 3) Ὁ διατηρούμενος ἐπὶ μακρὸν χρόνον χω-
ρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην ἢ φθορὰν πολλαχ.: *Βασταγερὸ*
κρασί. *Βασταγερά* σταφύλια-σῦκα κττ. 4) Ὁ βραδύνων
νὰ ὀριμᾶσθαι, ἐπὶ καρπῶν Σάμ.: *Βασταῖρά* σταφύλια.

Β) Μεταφ. 1) Καρτερικὸς Κύπρ.: *Καρκιά* *βασταερὴ*
(*καρκιά* = καρδιά). 2) Ὑπομονητικὸς Κύπρ.: Ὅσο *βα-*
σταερός τὸ ἂν εἶναι *κάνενας*, ἐν-νὰ ῥητὴ μία ὥρα νὰ τὰ χάσῃ.

3) Ὁ μὴ ὀργιζόμενος εὐκόλως, ψύχραιμος Κύπρ.:
Ἄν δὲν ἤμουν *βασταερός*, ἦθην νὰ μαλώσωμεν πολ-λὰς φορεῖς.
Πβ. *βασταχτερός*.

βασταγή ή, Σκίαθ. *βασταή* Κύπρ. ἀβασταγή Σκί-
αθ.—ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγενν. τεμπέλη 111.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *βασταγή*.

1) Πᾶν ὅ,τι *βαστάζει* τις, βάρος ἐνθ' ἄν.: Ἐφερεν
μὲν *βασταήν* Κύπρ. 2) Δέμα Σκίαθ.—ΑΠαπαδιαμ.
ἐνθ' ἄν.: Ἡ Σκευὴ εἶχε μίαν ἀβασταγήν καὶ μέσα εἰς τὴν
ἀβασταγήν εἶχε πλήρη τὴν γυναικείαν φορεσίαν της ΑΠα-
παδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *βασταγιά* 1.

βαστάγι τό, *βαστάγιν* ΝΧαλᾶ Ποιήμ. 12 *βαστά-*
γι Δαρδαν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Κρήτ. Πελοπν. Πόντ.
(Οἰν.) κ.ά. *βαστάι* Εὐβ. (Πλατανιστ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Αἰν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Ρόδ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά. *βαστάκι* Πελοπν. (Ἡλ.)
Εὐβ. (Στρόπον.)—ΔΛουκοτ. Ποιμεν. Ρούμελ. 77.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βαστάγιν*. Πβ. Εὐστάθ. 828,37
«τὸ δὲ κουλεὸν τὴν ἀργύρεον χρυσεόσιν ἀορτήρεσιν ἀρη-
ρός, ὃ ἐστὶ χρυσοῦς ἔχον ἀορτήρας ἡγουν ἀναφορεῖς καὶ
ὥς ἂν τις εἴπῃ δημοτευόμενος *βαστάγια* ἢ *κρεμαστήρας*».

1) Ἀλυσις ἐκ τῆς ὁποίας κρέματα ἢ κανδήλα πρὸ
τῆς εἰκόνο; Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. κ.ά. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. *βασταγαρεῖ* 4. 2) Ἀλυσις ἐκ τῆς ὁποίας
ἐξαρθᾶται τὸ κλειδί ΝΧαλᾶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ποῦ 'σουνε τ' ἀργυρὸν κλαδί, *βαστάγιν* ἀσημένιο,
ποῦ 'σουν ν' ἀνοίξῃς τὰς καρδιές, κορμί μου *ζαχαρένιο*;

3) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν καὶ τῶν φύλλων Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κύμ. Στρόπον.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βασταγιά* 2.

4) Κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρ-
τᾶται οὗτος ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζώου Πε-
λοπν. (Ἡλ.)—ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. β) Ὁ ἐσωτερικὸς
κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τὸ
γλωσσίδι Εὐβ. (Στρόπον.) 5) Σχοινίον λεπτὸν ἐν γένει
διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τι Κρήτ. Ρόδ. κ.ά.: *Βαστάγια*
τοῦ ἀρραγοῦ Κρήτ. 6) Σάκκος ἐξαρθώμενος ἐκ τοῦ ὤμου
κατὰ τρόπον ὥστε τὸ στόμιόν του νὰ εἶναι εἰς τὸ πρό-

